

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ći khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↲

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžećni w Buduščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. dostac

14. njedžela po šwj. Trojizy.

Šil. 3, 12—14.

„Dale dži, Zion, w šwětle dale dži!“ tak šo w jenym našich duchownych kšerlušchow zykej bėdžerškej zyrkwi pšchitwoła, tak ma niž njenje tež rěkać w kóždeho kšefeczijana žiwjenju. Wny wschaf tež spěwamy: „Wost ań stejo, luba dušcha, wopomń šwěru, hđže ty šy“, ale stejo wostacž mašch tola jenož k temu, šo by rošponnił, hacž šy hiščeže na prawym pucžu, a je-li šo šy wotstupił, šo by hjes komdženja šašo na prawy pucž šo šawróćił. Wny tež spěwamy: „Šak šbóžny šym, hdyž wotpoczuju, mój Šeju, w tvojej lubožeći“, ale tajke wotpoczowanje dyrbi nam tola jenož k temu škuzič, šo bychmy nowych mozow nabymšchi špěšnje dale kroćili k wjetschej dofonjanosći, wotthknjenemu njebjeskemu kónzej napschecžo. Pšchetož kšefeczijanstwo njeje žadny lěni wotpoczink, tež tu rěka, haj runje tu: „Šlowu šbėhacž a niž lėhacž! Dale, jeno dale do přědka!“ Šaj, dale we šwjeczenju, dale w šapřecžu šebje šameho, dale we wěrije, dale w lubožeći, dale w ščerpliwosći, dale we wschěch kšefeczijanskich pocžinkach, š krotka: dale na pucžu do njebjek! to je, šchtož šwj. Pawoł dženkša nam pšchitwoła.

Kšefeczijeno, dale do přědka na pucžu do njebjek!

Šchto škuzcha k temu? Pšchede wschēm: šo bychmy wot Šhryštuša šapšchijeczi byli. Čłowjek, kajkž je š pšchirodženja, nješnaje ani tón wotthknjeny kónz, ke kotremuž je powołany, ani tón pucž, kotryž k njemu wjedže. Woczi stej jemu hiščeže šapšchirntej, jeho pucž je hiščeže tamna rumna droha,

po kotrejž šwětle džěczi š hromadami šahaju, š wopřědka hiščeže je šmėjatym woblicēm pšches šelene tuki, na pošlědku pak je šthfknym šadwělowanjom do wěčnejje wozy. Šdy by tu nětko žadny njebył, kiž by šo šmilit, žadny, kiž by tu wbohu dušchu š teje kniežomneje škuzby wumohl a ju „pšchwjedł na tu pravu nješnu“, by tu š žyła njebył ani žadny šapocžatk kšefeczijanskeho žiwjenja ani žane pokracžowanje w nim. Ale Bohu budž wěčny džak, Šhryštuš je tudy, wujednacž ludy, a tak wěšče hacž je wschitko na tym ležane, šo my Šhryštuša šapšchinnjemy, tak wěšče šo to přjedy šacž njemóže, dónž my wot Šhryštuša šapšchijeczi nješmy.

Šapšchijaty byč wot Šhryštuša, to je to najwjetšche a najwšobnjšche, šchtož móže čłowjek šhonicž we šwojim žiwjenju. Pawoł to wot šebje wobšwědeči. Wón praji: „Ša hontju ša tym, hacž bych jo šapšchijał, jako tež ja wot Šhryštuša Šešuša šym šapšchijaty. Wón tu špomina na tamny džěń, hđžez bė na pucžu do Damaška Knješowa ruka šo š njebjek ša nim wupšchestrěła, jeho šapšchijala a k šebi docžahnyła, šo by jeho wot nětko nihdy wjazy nješpuschěžila. Wot teho čžaša čžujesche wón šo š njewidomnymi šwjastkami na šwojeho Knješa šwjastany. To bė tón wulki džěń Pawołoweho wobrocženja. Wěšče, tajke šmutskowne pšchemėnjenje a pšchewobrocženje nješitanje šo pšchezo tak na jene dobo a na tajke nadpadne wašnje, Bóh ma jara wschelake pucže a čžašy a šřědki k wobrocženju čłowškich džěczi, ale to, na čžimž je pšchi tym wschitko ležane, njemóže šo nišomu špuschěć, dyrbi šo pola kóždeho namašacž, njenujžy, šo by dušcha šapšchijata byla wot Šhryštuša.

Šchto pak to nětko rěka: šapšchijaty byč wot Šhryštuša? Wny prajimy druhdy: „Ša šym šapšchijaty“ a měnimy š tym:

to abo tamne je mje hlubofo hnufo, je mje móznje pſchemſafo. Szhluniſcho dnyſli hewaf bje nam tehdy wutroba, hloſf tſchepjeze, wóczfo kſylſuje. Ale tajke mjehſte hnucza a ſaczuca, kajkež dnyſ a dnyſ ſo kóždeje cžlowſteje wutrobny mozuja, hiſcheže dawno to njeſſu, wo cžimž jowle tón japoſchtol rěczy. Ty žnawo nje-móžeſch njechnuty hladacz na wobras teho, kiž něhdy zple bjes winy a tola taſ ježepliwje tam k rěſanju czehuſke jafo cžiche jehnjo a tola tež jafo kral luboſeže na kſchizu wiſaſche njeſ njebjeſkami a ſemju k wumožanju ſhubjeneho k wěta — a ſchtó dha tež mohł bjes cžucza woftacz pſchi tajkim wohladanju? — ale hdyž dale njeſchindžeſch, hačž jenož k tajkemu želbuczu, ſapſchijaty wot Jeſom Khrysta ty hiſcheže njeſſy. Abó hdyž ſo tebi w ſchpiheli Božeho kłowa twój hrěch pſchod woczi ſtaji we kwojei zplej hroſnoſeči je wſchēm žaloſnym poſlecžom, kotrež wón pſchuwjeđe na hłowu kóždeho, kotryž ſo jemu ſa wotrocžka poda, tehdy drje rži a tſchepjeze twoja wutroba, ale hdyž ty něk ſaſo prjecž džeſch a ſabudžeſch, kajki bēſche, ſapſchijaty wot Knjeſa Jeſuſa ty hiſcheže njeſſy. Abó ty ſy mēł ſrudne ſhonjenje cžinicž, cžežke njeſbože je cže potrjechił, wójna je krowawne wopory wot tebe žadała, a nětko ſy tał poražen, tał roſmlěty; ale hdyž ty we wſchēm tym twojeho Šbóžnika pytažu luboſež nječujeſch a jehó k wěrnny paſtyrſki hloſf nječtyſchijſch, ſapſchijaty wot Knjeſa Jeſuſa ty hiſcheže njeſſy. A temu kłuſcha wjažy. Šchtó dha?

A temu kłuſcha, ſo my kaž ſ njewidomnej mozu nuſowani ſaſtanjemy na pučžu naſcheho žiwjenja a ſprawnje ſo kłami pſchepytamy; k temu kłuſcha, ſo pſches Božu hnadu k temu ſpóſnacžu pſchindžemy, kał kłami wot ſo ničžo njeſſmy a nje-móžemy, ale kłmy ſhubjeni, je-li ſo nam ſ wyſoſka, pomoz njeſchindže; k temu kłuſcha, ſo prajicž wuſnjemy: „A tebi ſo wołam ſ hlubiny“, a potom ſhonimy: „Mi je ſo kłmilnoſež doſtafa“; k temu kłuſcha, ſo nowy Duch na naſ a do naſ pſchindže, ſo ſo ſo mozu k temu Knjeſej Jeſuſej cžechnjeni cžujemy, ſo njechamy ničžo wjedžicž, kłiba Khrystuſa, teho kſchizowaneho, ſo naſcha wutroba ſo hori ſ pčomjenjom teje luboſeže, kotraž kłubi: Luboſež, ja ſo poddam cži, twój cžzu woftacz wobſtajnje. To rěka, wot Khrystuſa ſapſchijaty byč.

Kał je ſ tobu? Šsy wot njeſo ſapſchijaty? Kuſto doſeč je wón kwoju ruku ſa tobu wupſcheſtrěl. Na kwojaty mēſeče abo w cžichej komorzy, na pučžach twojeho powołanja abo wječor po wobcžežnoſeči dželaweho dnja, pſchi cžitanju dobrych knihow abo pſches wutrobne kłowo a napominanje k wěrnneho pſchecžela, we wjeſelu a ſrudobje, na khoroložu abo pſchi wotewrjeny rowach, tu wſchudžom je wón kwoju ruku ſa tobu wupſcheſtrěl, ſo by tež tebe kłebi ſa rubjeſtowo wſał. A njeje ſ wójnu tež ſa naſch zply lud tajki džen pſchichol kał tam ſa Pawoła pola Damafſta, tajki cžaſ, hdyž Knjeſowa ruka ſ njebjeſ dele pſchima do naſcheho luda, hačž by ſo jej radžilo, jón ſapſchimnyč a k kłebi cžabnyč, hdyž w hrimanju wójniſch nje-wjedrow jehó hloſf ſo nad nami klyſchecž dawo: Daj ſo naſ nam'facž, daj ſo nam'facž! Praj, ſy ſo dał namaſacž? Abó ſy jemu hačž kłem pſchězo ſ pučža ſchol? Štejiſch hiſcheže naſdala? D njeowaraj ſo dlěje a njeomdž ſo! Daj ſo Khrystuſej ſapſchiječ. Proſch: Šapſchimú naſ, o kłódku Jeſu, wjedž naſ kłam tón prawy pučž; kał my zuſbnizy tu kłódkicž dyrbimy, to kłam naſ wučž; daj, ſo kwojate wuhladamy a ſo ſaſo njetwóczamy. (Kłérl. 147, 8.)

Ale k tajkemu do přédka kłwatanju kłuſcha njerodžělnje tež to, ſo byčmy poniznje ſpóſnali, ſo hiſcheže nje-ſmy ſapſchijeli. Ničžo njeje, ſchtóž móže nam bóle ſadžewacž na ſpěſchnym dalekrocženju, hačž ta horða myſł, jafo byčmy hižom doſtróžili, hižom wſchitko ſapſchijeli a dozpili, jafo by nam

ničžo wjažy trjeba njebylo a my hižo doſonjeni byli. Přecž ſ kajkej hordocžu! Šladaj na Pawoła! Š nim bē ſo wjetſche a hlubiſche pſcheměnjenje ſtafo, hačž ſe žanym druhim; Wón je w nožy dželaf a cžerpil w Knjeſowej kłužbje, dnyſli wſchitzy druſy. A tola wón tu wot kłebje wuſnaje: „Niž jafo byč to kłame hižom ſapſchijaf abo hižom doſonjany był; ja ſo kłam hiſcheže njedžeržu ſa teho, ſo byč to kłame ſapſchijaf.

Šchtóž čemy my prajicž? Šdže je naſcha doſonjanocž? Kał je pola naſ napſchiklad ſ pónacžom naſchich hrěchow? Šaj wſchaf, na druhich widžimy hnydom jich ſmyſłi a brachi, ale kał wjele ſamolwow nimamy k ružy, hdyž Bože kłowo abo naſche k wědomjo naſche hrěchi k wari! A kał je ſnaſchej wěru? Kał kłaba je huſto, kał njerowſtajna, kał bojaſna! A naſche wſchědne kłodjenje — cžinimy dha wopravdže wſchitko, ſchtóž je nam cžinicž porucžene? Kał wjele ſkomdženjom, kał wjele pſcheſtupjenjom w kłowach, myſlach a ſtukach, kiž pſchecžimo nam k wědčža. Duž prjecž ſe wſchej hordocžu, kiž je najwjetſche ſpinadło, ſo dale njeſchindžemy we kwojčenju! Š hordocžu njeje jenož wjele jandželow padnyfo, ale tež hižo wjele wěrja-znyč. Woni hladachu na k wěrne džečzi a pſchirunachu kwoje kłodjenje a ſadžerjenje ſ jich kłodjenjom a ſadžerjenjom, a ſariſeſka hordocž počža ſo ſbēhacž w jich wutrobje a ſaſoleba jich do ſpanja. Wóſcht, dale pučžowacž do njebjeſkeho Žiwa, bēſche jim ſaſchoł. Šój, luba duſcha, cžin to hinał. Wſchědnje kłebi wobhladał kałnje kwojeho Boha, kał je nam Jeſuſ je wu-kladował we kwojim přédowanju na horje, wſchědnje hladaj na kwojate wopriſmo twojeho Šbóžnika a na wubudžowaze ſnamjo tał wjele k wěrnny pučžowarjom a bēdžerjom Wóžich wot japo-ſchtokſkich cžaſow kłem hačž na dženkriſchi džen. Potom ſpó-ſnajeſch, kał wjele cži hiſcheže pobracłuje, ſchtó ty dyrbjał byčž a ſchtó wopravdže ſy, potom budžeſch ſroſymicž, ſo kſchecžijan na ſemi ženje hotowy njeje, ale ſo ma ſtajnje roſeč a pſchiberacž w hnadže a pónacžu Jeſom Khrysta a we wſchēm dobrym ſtutku, ſo Bože džečzi tu na ſemi niħdy njedowuſnu, hdy byču runje tež najwſchſche lěta dozpikē. Potom ſroſymicž, kał móžeſche tamny ſtary biſkop pſchecželej, kotryž bē jehó wo jehó wobras proſyl, piſacž: „Kotry cži dyrbju pólacž? Šlaj, ſtary cžlowjeł je pſchegara hroſny a nowy njeje hiſcheže hotowy.“ Wón tež pola žaneho njeſ nami hotowy njeje. To dyrbimy poniznje ſpóſnacž, čzemy-li dale pſchicž na pučžu do njebjeſ. Duž wſchitke klyče roſtorhacže a ſchtóž wam na tym bēdženju čže ſadžewacž; ach poſhwatacže a njeomdžeže ſo na pučžu! Přecž falſchny wotpocžinł a wſcho, ſchtóž waſ by ſadžeržalo. Přecž k wěł! (Kłérl. 147, 5.)

Do přédka na pučžu do njebjeſ! A temu kłuſcha na po-ſledku, ſo byčmy ſ njewuſta wazej k wěrnocžu ſa wotkłnjenym kónžom honili. Tał je tón kwojaty japoſchtol cžinil. „Ja honju ſa tym, hačž byč ja ſapſchijaf“, wón praji a połaže nam potom, na kajke waſchnje wón to cžini. „Ja ſapomnju, ſchtóž ſ poſleda je a honju ſa tym, ſchtóž ſ přédka je“. Kałprjedy: „Ja ſapomnju, ſchtóž ſ poſleda je.“ Wón mēni ſ tym, ſchtóž je wón na pučžu kwojčenja hižo dozpil, ſchtóž je kwo jemu w kłužbje teho Knjeſa hižo radžilo, ſchtóž je wón ſ Božeje hnady hižo wſcho cžinil a doſonjał. To wſchitko leži něk ſady njeho, pſchi tym wón ſo dale njeſadžerži. Cžin to tał, nje-mēj ſpodobanje kłam na kłebi, njebudž tał bórſy kłam je kłobu ſpoſojom. Šapomú, ſchtóž ſ poſleda je. A hiſcheže něſchtó čže tón japoſchtol ſ tajkim kłowom nam prajicž: Šwěł kłym wopuſchecžil a ſa k wětom k wjažy njerowhladam. Tał cžinimy tež my, niž kał Šotoma žona, kotraž ſo wohladowaſche ſa Šodomom, abo kał iſraełſke džečzi, kiž kłebi wróczo žadachu do Šgyptowſteje, hdyž bēchu kłedželi pola hornow mjaſa. Šchtóž kwoju ruku k kłubi

pschילוži a woblada šo na jady, njeje pschihotowany t Božemu kralestwu. Duž njeh tež pola tebje reka: Ja šapomnju, šchtož i pošleđa je.

„A steju šwěru ša tym, šchtož i přědka je, ja honju t temu wotwytynjenemu kónzei, ša tym darom, kotryž počaže to njebjeske powołanje w Šhrystužu Jesužu.“ To budž tež twoje heško. Stej šwěru ša tym, šchtož i přjódka je. Wopomni, kaš wjele čži hiščeže pobrachuje, kaški wulki pucz masch hiščeže psched šobu, kaška krašna króna na kónzu twojeho běha na tebje čžaká. Wokaj šo t temu šnjesej wo pomoz a pošhlynuj šo na šwojim puczju se studniččki Božeho šłowa a šakramenta, a taš hoš w šnjesowej mozy do přědka t wotwytynjenemu kónzei, ša tym darom wěčnjeje šbóžnosče.

A wěšch dha, čžeho dla dyrbinym taš honičž, taš šhwatačž bjes komdženja? Ach, čžoš šhwata tež. Ššches wotežnjate pola duwaju hižo nashmne wětry, a přjedy hacž šo dohladašch, je tež nashma twojeho žiwjenja pschischla, wječžor a nóz, hdžez ničto dželacž njemóže. Šhwila je kuscha, nješkomdž šo, dušcha! Duž, wy Bože džecži, wy bēdžerjo wo tu njebjesku krónu, do přědka, dale dopřětka na puczju do njebjesč! Šamješ.

Šchto t temu šłuscha, šo bychu nashonjenja w žiwjenju nam se žonhnowanjom byč.

— Łuf. 17, 11—19. —

Šłob: Šnjesče, ja šym šteho hladač z.

Do Jerusalema čžehnje

Jesuž psches kraj šušodny;
nještupa paš nimo ženje,
hdžez je čžezža šrudobny,
ale šmilenju čžze jeho
ludžom pomhacž i horja wšcheho.

Šdnyž šo šblížil t měštu bēšče
jenemu, tam šetkaču
jeho bēdni, kotrychž džěšče
žalosčž jom' psches wutrobu;
džěšacž wušadni to bēchu,
kotiž šłob šwój pošbēžechu.

„Jesu, Mišchtrje lubowany,
šmil šo tola nad nami!“ —

A šnjes pomhacž nušowany
šacžywa šo w šmilnosčži;
wuhladawšchi jich t nim džěšče
šłowo, kotrež wobšbožěšče:

Džicže a šo pošajaječe
mēšchnitam po pschitafni!
Džak a čžesčž paš Bohu daječe,
šo seče wušwobodženi! —
A šo šta, hdnyž wotšal džěchu,
wuczšičženi hnydom bēchu.

Jedny šo paš wróčži jeno,
wustrowjenty t Jesušej,
Šamaritski to je; mjeno
jeho hewaš šnate njej.
Š hłobom wulkim šhwalesche
Boža, — pošnaš jeho je.

Jesušej šo špodobajšče
psched nim pošorjejo šo
a šo jemu džakowajšče
panušchi na woblíčžo.
Tola šhutinje šnjes šo džitwa,
šo je čžrjóda nje džakniwa.

Njeje džěšacž wuczšičženyč?
Šdžeha šu čži džewječžo? —
Njeje džěšacž wustrowjentyč?
— šekáč Jesuž prašcha šo.
Njeje hewaš žadny t Bohu
wróčžo t džakom nam'kaš drohu?! —

A šnjes t džakownemu džěšče
žusobničej mišostnje:
Štaš a džil! — čže wustrowjěšče
twoja wěra woprawdže.
— Widžecž tu je, šchto dže šłuscha
t temu, šo je čžerstwa dušcha.

Pomjatk dobrny ša wšchē bēdy,
kotrež pschētracž dyrbjachmy,
je nam nušny; — Bože šłědy
šu, kiž w horju widžimy;
Bóh naš nješapomni ženje?
ale jenat t šebi čžehnje.

Bože dobroty tež šwěru
wobšhowajmy w pomjatu!
a šej pošhlynejmy wěru,
hdnyž Bóh čžehnje i mišosčžu! —
Tež přjódkwšacžža špomjatkujmy
Dorbe šej, — džak nješlutujmy! —

Šipšchčžanski profesor theologie Gregory.

(Škónčženje.)

Šdnyž bēšče Gregory do wóššta šastupil, šo najpřjedy w Šipšku wuwučžowajšče, bu 9. oktobra 1914 džěšatniš a 27. oktobra podmyščł. Šdnyž mějěšče šhwile, čžitafše w uniwěršicže pónđželu wot 6—7 hodžiny w šwojej jednorej uniformjē. To bēšče wobras, kiž wšchittich pošnuwajšče. Škónčžnje dopjelni šo tež jeho žadanje, šobu do pola pschitáčž. Hacž runjež pschězo wšchžy jeho wróčžo džeržachu, došelž jeho woprowacž njechachu, tola dozpi, šo šmēdžěšče w fronceže šobu wojowacž. Wojowajšče šobu psched Reimsom, pola Fresnes, Witry a Courcy. Nješnajěšče žaneje bojosče. Šdnyž bēšče žana patruilla wušonječž, šo hnydom šamokwi. Dosta ša šwoju šhrobšosčž a šwoje pschitafadne šadžerženje želesny šchizž 2. rjadownje a Šjedricha Augustowu medaillu; bu škónčžnje leutnant a dosta Albrechtowy rjad i mjeczžomaj.

Tež we wójnje je Gregory po šwojim jednorym wafchnju žiwy byl. Njeje ani wina ani piwa ani šhofeja piš, njeje kuril a žaneho mjaša jēdł. Šola wojakow šo mjašo pschězo do jēdže nutš reša a šo i njej hromadže wari. Gregory štajnje pschězo mjašo wubjerajšče a je šwojim towafšam dawajšče. Těhodla jeho druhdy wuššmēšchowachu. Ras Gregory šhromadžšnu offižerow, do kotrejež bē pscheproscheny, i čžicha wopusččži, jašo šebi i nim „šhniwy žort“ dowolichu. Wěšo šo tež hušto jašo wu- rjadny wóčžinz wot wššokich generalow a wjerčow poščěčžo-

wasche a pscheproschowasche. Najšbožowniſchi pať ſo čzuješche mjes ſwojimi wſchědnymi wojakami. Tym ſlužješche jaťo dobry towarſch. Njehantbowasche ſo najnižſheje ſlužby. Dyrbju myſlicz na ſłowo Jeſuſowe (Luť. 22, 27) „Sa pať ſym mjes wami kať ſlužobnik“. Ğaćrumjeť mješche jaťo wyſchł ſlužobneho, čzinješche tola najnižſchu ſlužbu ſpěchnje ſam. Ofſizěrſtvo běſche jemu pſchi pomhanju a ſluženju zyle wſcho jene. Kať hewať teť jaťo ofſizěr ſwoju iſtivu rjedžješche, ſwój bow wu-čziješješche, ſwój karan a ſwoju wodowu bleſchu pjelnješche. Se ſwojim ſlužobnikom ſa jentym blidom hromadže wobjedowasche. Kať bratr na jeho ſwójbnych naležnoſčach a ſtaroſčach džel bjerješche.

Jara ſo wjekeleſche, hdyť něhdže pſched njepſcheczelom vegetarianara (mjaſo njejedžazeho) trjechi. To ſebi hnydom do ſwojeho dnjowonia, kiť teť jaťo wojak ſwěru wjedžješche, ſa- piſa. Ğdžeť jenoť běſche jemu móžno, žiwješche ſo i ſeleninu, i plodami a worječami.

Jaťo wyſchł doſta Gregory nadawť, ſo wo pravo wojakow ſtaracť. To tať derje wobſtarasche, ſo jemu ſtónčnje nahladniſtvo na dječacť pohrjebniſchězemi dowěrichu. To běſche něſchto ſa njeho. S wulkeť luboſeđu ſo wo kóždy row ſtarasche. Ğdyť mješche ſo něchť wurječ a do domijny dowješčť, to ſwěru wobſtarasche. Njeboješche ſo najžakofſtiniſchich napohladow; ſa njeho běſche ſmjercť wſchitke ſtrachi ſhubila. Rowy w ſronče ležachu a tehodla huſto do ſmjertneho ſtracha pſchindže, ale njeſnajješche bojješče. — Mješche konja, doleť běchu pohrjebniſchěza jara wotležane. A rať ſpłóchi ſo jeho kóń, Gregory padny tať njeſbožownje, ſo ſebi koleno čeťko wobſchłodži. Dyrbješche ſo wo wójnikim lazareče lěkowacť. Doleť běſche jeho ſlužobnik na dowolenzy, běſche 7 dnjow doľho wo ſwojej komorzy zyle ſam. A mjes tym njepſcheczeljo zylu krajinu i čeťkimi granatami potſelowachu. Druhi džen jutrow bu dom, w kotrymž ležješche, i granatu trjeheny; džel granaty jeho čeťko do žiwota ſrani. Njeběſche móžno, jeho žiwjenje ſdžerčecť. Měrnje a bjes bolofčow hižo wječor teho ſameho dnja wuſny. — Ğhowachu jeho na pohrjebniſchěžu w Willers devant le Thour.

Ti dny po jeho ſmjerczi pať Lipſčaniſke nowiny jeho ſmjercť i tutymi ſłowami woſjewjachu: „Měſto woſhebiteho ſdželenja. Caspar René Gregory, profeſor na Lipſčaniſkej uniwerſicze, je w boju ſa němſku wěť 9. haprleje 1917 padnył. Jeho ſwójba njejmě žarowacť, ale dyrbi ſo wjekeleč, ſo w Boſy wot- počuje. Ğsobuželne wopnyť ſo i džakom wotpoľaža. Praji wſchitkim pſcheczelam a ſnatym Boženje a na ſaťowidženje. Tutu nawěčť je i wuwſačjom woſjewjenjom wo čaſu a ſmjerczi na dnju 27. auguſta ſam piſať.“

Jeho general wěnowasche jemu tute ſjawne Boženje: Na druhim dnju jutrow namaka pſched njepſcheczelom ſbožownu ſmjercť leutnant atd. Caspar René Gregory, rječer atd. Bo rodže Amerniſaniſki, po wutrobje a ſmyhlenju zylu němſki muť, ſaſtupi pſchi ſapočatku wójny do wójſka. Wot junija 1915 ſent i krotkim wuwſačjom w poli, i wjeſcha w hrjebjach pſched njepſcheczelom, běſche i pſchilkladom njeſchěčiwnoſče a njebojojješče. Njeſpróznijwe ſhdomdžěčacťlětny mlodženzow wutrjechi, ſwětky pſchilklad dopjelnjenja pſchilklučnoſče. Wſchitke ſobuſtawy di- wiſije wobžaruja ſmjercť tuteho ſwěrneho towarſcha. Čžefčť jeho wopomnjecžu!“

Teť uniwerſita wěnowasche jemu čeťeťazje ſłowa. Naj- žiwiczi wothłóť pať namaka jeho ſmjercť w čaťopipach. Wjazy hač 200 nowin wſchitkich ſtronow, wot konſerwatibneje hač do ſozialdemokratiſkeje jeho wo wobſchěrných naſtawkach čeťeťadžu.

Ğswójba pať džakowasche ſo ſa wſchitku luboſeč, kotraž je ſo jejnemu rječej doſtała, i tutymi ſłowami: „Bohate pſchi-

pójnacze a wulka luboſeč, kiť je ſo naſchemu lubemu ſemrětemu Casparej Renéj Gregoryje, profeſorej pſchi uniwerſicze a dobro- wólnemu ſobuwojowarje wo wójſku, wot jeho pſcheczelom wo wſchitkich ſchtantach doſtała, je nať w tutych čeťkich dnjach ſběhnyła a njeſka. Tajku čłowſku dobrotu i nami dožiwieč, by jeho ſbožowneho, džakowneho a ponižneho čzinito. Prajimy wſchitkim, teť w jeho mjenje ſa to najwutrobniſchi džak.

Teť my Ğserbja čzemy ſo wjekeleč nad tutym wurjadnym čłowjeku. Kať kraťuje je wón ſwoje žiwjenje wjedť a ſtónčiti! Wón běſche ewangelſki Franziſkuſ! W ſrjedžnych wěkach bychu jeho ſa ſwjateho pomjenowali! My čzemy ſo Bohu ſa to džako- wacť, ſo je nam tajkeho muža darit, w kotrymž ſo Boži Duch tať rjenje woſjemja. Nječ nať Gregory wuczi, kať mamy naſche ſwonkowne žiwjenje po Božej woli ſarjadowacť a wobkńeťeč.

Wójna a měr.

26. auguſta. Pſchězo ſaſo a jaſo pſchima njepſcheczel i napjatej mozu ſtejiſchěza naſchich wójſkow, kotreť i wutrajnoſežu a i ſhróboſežu ſo bědža, tola w njepſcheczelſkich krajach daloko nutſkach ſo bědža to bědženje, kotreť běchu naſchi njepſcheczeljo nam do kraja, nam na naſche hona, do naſchich wſow a měſtow pſchinjješčť čzyl. A ſu- li naſche wójſka njepſcheczelam kruč jich roſtſelaneho, roſryteho krawneho kraja pſchewoſtajili, kať w po- ſlednich dnjach, je ſo to i dohladniwym woblicženjom naſchich wjednikow ſtaťo. Tu domach wſchať tajzy, kotřť to hinať wu- kladuja, hať ſu teť tajzy, kotřť ſo ſamo ſa ſwoje žiwjeniečžo hižo boja! A tola, by- li Hindenburg tamne kuſki njepſcheczelſkeho kraja ſdžerčecť čzyl, woprujo w krawnym bědženju ſhnow naſchego luda, ſchto bychu to tajzy potom haťle prajili a wjedželi!? Budža- li tute krawne bitwy wutorhnyčť naſch lud i jeho wulkeje liwkoſeče, kotraž i teho naſta, ſo i nami derje ſteješche na bitwiſchězach, a ſwolacť k ſwěrnemu ſobuwojowanju kóždeho na tym měſtnje, kotreť je jemu pſchitpokasane, budža wone i wulkim žohnowanjom. Njeſroſhymi- li pať naſch lud tutón ſylny hłóť, a njeſhraba- li ſo k ſwěrnemu dowojowanju, ſeťmi wón ſam ſebi tutón čzať a tajke podawť ſa njeſbožo! Ğdže pať je tón, kotryť by to čzyl!?

Ğbliſka a ſdaloka.

Něſchto i wójniſkeho ſaſtaranja: Měſto Barlin ma na 2½ milijona wobhydlerjow. By- li kóždy wobhyder na tydžen jene jejo doſtač dyrbať, — a my na kraju njebudžemy wěſče prajiečť ſměčť, ſo je to pſche wjele! — by jich runje ličzene, 50 króč 2½ miliona jeji na lěto trěbne byťo. Woblicžijſch- li wuwſchł kur tať, ſo kofojch 50 jeji wob lěto ſnjeſy, trjebaſch 2½ milijona kur, telko maſch tať něhdže hromadže na 100,000 burſkich kublach. Potajkim, jeno ſo by kóždy wobhyder Barlina na tydžen moť jene, prajmy jene jeťto doſtačť, dyrbjaťo 100,000 burſkich kublow wot ſwojich 2½ milijona kur na kofojch ſnajmjenſcha 50 jeji wotedacť. Na ſhorych a hewať potrebných njeje pſchi tym teť wjaz hač jene jeťto ličzene. — Koſpomniſch- li ſebi tutón jedyn pſchilklad i wójniſkeho ſaſtaranja, ſejnajješch tať někať ſdaloka to hobriſke dželto, kotreť je naſcha wſchnoſeč doľonjała a hiťchěze doľonja, a ſo njedžiwasch, ſo ſo wot tebe, ſy- li ratať abo hewať na kraju, žada teť něſchto ſa ſežiwjenje tyd milijonow naſchego luda wot teho wotedacť, čeťhoť maſch, po tutej měrje měrjene, jara wjele.

Samolwity redaktor: ſarať Wyracť w Koſačizach.

Ğsoburedaktor: ſarať Mroſať wo Ğupoji.

Čziťchěčť a naſkadnik M. Ğsmoleť w Budyſchinje.